

TOP 4 ĐOẠN VĂN NGẮN MIÊU TẢ LẠI CHIẾN CÔNG THẦN TỐC ĐẠI PHÁ QUÂN THANH

Viết đoạn văn ngắn miêu tả lại chiến công thần tốc đại phá quân thanh - Số 1

Sau khi vua Lê Chiêu Thống cử người sang cầu viện triều đình Mãn Thanh, Tôn Sĩ Nghị kéo quân ào ạt vào nước ta với ý đồ xâm lược rõ ràng. Từ cửa ải phía Bắc, chúng tiến thẳng xuống Thăng Long mà không gặp một trở ngại nào nên sinh ra kiêu căng, tự mãn. Điều đó làm cho vua tôi Lê Chiêu Thống vốn biết rõ tài cầm quân của Nguyễn Huệ, rất lo lắng.

Tướng Ngô Văn Sở lúc đó được giao nhiệm vụ trấn giữ Tam Điệp, ranh giới giữa Ninh Bình và Thanh Hoá vội cho các đạo quân Tây Sơn rút lui sau đó tức tốc sai Nguyễn Văn Tuyết phi ngựa trạm vào Nam cấp báo tình hình.

Ngày 24 tháng 11, Tuyết đã vào đồn thành Phú Xuân. Bắc Bình Vương (tức Nguyễn Huệ) tiếp được tin báo, giận lắm, định thân chinh cầm quân đi ngay nhưng một số người khuyên ông hãy lên ngôi vua, ra lệnh ân xá khắp trong ngoài để thu phục nhân tâm rồi sau đó hãy cầm quân ra Bắc đánh dẹp kẻ thù cũng chưa muộn.

Nguyễn Huệ cho là phải, bèn lập đàn trên núi Bân, tế cáo trời đất, chệ ra áo côn, mũ miện rồi tuyên bố lên ngôi vua, lấy hiệu Quang Trung. Hôm ấy, nhằm ngày 25 tháng Chạp năm Mậu Thân (1788). Vua Quang Trung trực tiếp đốc xuất đại binh, cả đường thủy lẫn đường bộ cùng ra đi. Ngày 29, ra đến Nghệ An, ông sai tướng Hám Hồ Hầu đi tuyển mộ lính mới, cứ ba tháng định chọn một. Trong vài ngày, được hơn vạn quân. Nhà vua cho tổ chức một cuộc duyệt binh lớn rồi cưỡi voi ra an ủi và động viên tướng sĩ. Tuân lệnh vua, mấy vạn quân lính lập tức nhằm thẳng phương Bắc, lên đường.

Đến 30 tháng Chạp, (tức 30 Tết) vua Quang Trung cho binh sĩ ăn Tết sớm rồi chia quân ra làm năm đạo. Nhà vua bàn kín với các tướng rằng đến tối sẽ tiếp tục tiến ra Thăng Long và tuyên bố ngày mồng 7 năm mới sẽ vào thành Thăng Long mở tiệc ăn mừng.

Đại binh Tây Sơn hành quân rờn rã suốt mấy ngày đêm. Khi đến sông Gián, nghĩa binh của triều đình nhà Lê trấn giữ đồn ở đó hoảng hốt bỏ chạy. Toán do thám của quân Thanh bị đuổi bắt và giết sạch nên lũ tướng giặc ở Thăng Long không hay biết tin tức gì cả.

Nửa đêm ngày mồng 3 tháng Giêng năm Kỉ Dậu (1789), đạo quân của vua Quang Trung đã tới làng Hà Hồi. Nhà vua cho quân lạng lẽ bao vây kín rồi bắc loa truyền gọi. Tiếng quân lính dạ ran làm cho lũ giặc Thanh đông trong đồn khiếp vía, vội vã ra hàng. Tất cả lương thực, khí giới đều bị quân ta lấy mất.

Quang Trung sáng suốt nghĩ ra mưu kế dùng ván bọc rơm ướt làm thành hai mươi tấm chắn lớn. Cứ mười người khênh một bức, áp sát đồn giặc. Quân Thanh nổ súng bắn ra

nhưng chẳng trúng một ai. Nhân có gió bắc chúng dùng ống phun khói lửa ra, khói tỏa mù trời hòng làm cho quân Nam rối loạn. Chẳng may gió bất chợt đổi chiều, thành ra quân Thanh lại tự hại mình.

Đích thân vua Quang Trung đốc thúc quân sĩ tiến lên. Khi hai bên đã giáp nhau thì quãng tám chấn xuống, nhất tề xông vào dùng đoản đao mà chém giết kẻ thù. Trước khí thế dung mãnh của quân ta, lũ giặc cướp nước kinh hoàng, giày xéo lên nhau mà chạy. Tên Thái thú Sầm Nghi Đống nhục nhã thất cố tự vẫn. Quân Tây Sơn thừa thắng truy đuổi. Xác giặc nằm ngổn ngang đầy đồng, máu chảy thành suối.

Cũng trưa hôm ấy, vua Quang Trung, tiến binh đến Thăng Long. Tướng giặc là Tôn Sĩ Nghị và vua Lê Chiêu Thống vì không hề hay biết gì nên trong mấy ngày Tết chỉ lo yến tiệc, vui chơi. Nghe tin cấp báo, Tôn Sĩ Nghị sợ mất mật, ngựa không kịp đóng yên, người không kịp mặc áo giáp, vội dẫn đoàn kỵ mã tùy tùng chuồn trước qua cầu phao, nhằm hướng bắc mà phi thực mạng. Quân lính các đồn nghe tin cũng sợ mất mật, cuống cuồng tháo chạy đến nỗi cầu phao đứt, chúng bị ngã xuống sông nhiều không biết bao nhiêu mà kể. Sông Nhị Hà tắc nghẽn cả một đoạn dài. Số sông sót cắm đầu cắm cổ chạy về nước, chẳng dám nghỉ ngơi. Quân Thanh đại bại.

Như vậy là đạo binh của vua Quang Trung sau cuộc hành quân thần tốc 5 ngày đã quét sạch mấy chục vạn quân Thanh ra khỏi bờ cõi, sớm hơn dự định được hai ngày. Với tài năng quân sự kiệt xuất, Nguyễn Huệ xứng đáng là vị anh hùng mà tên tuổi đời đời sống mãi trong lịch sử dựng nước và giữ nước của dân tộc ta. Từ đó đến nay, mùng 5 Tết được coi là ngày giỗ trận, kỉ niệm trận đánh oanh liệt năm xưa. Gò Đống Đa, đền thờ vua Quang Trung luôn khơi dậy trong mỗi người dân Việt Nam niềm tự hào to lớn về chiến công hiển hách của người anh hùng đất Tây Sơn. Đúng như lời thơ của công chúa Ngọc Hân đã ca ngợi:

Mà nay áo vải cờ đào,

Giúp dân dựng nước, xiết bao công trình!

Viết đoạn văn ngắn miêu tả lại chiến công thần tốc đại phá quân thanh - Số 2

+ Quang Trung 1 vị tướng tài ba với tài cầm quân đầy mưu lược được thể hiện rõ nét qua trận đánh thần tốc đại phá

+ Quân thanh từ tối 30 tết -> mùng 3 tháng giêng năm kỉ Dậu. Tối đêm 30 đó vua "mở tiệc khao quân" chia

+ Thành 5 đạo chỉ huy tác chiến rồi "lập tức lên đường". Quang Trung cho vây bắt bọn báo tin "không để tên

+ Nào trốn thoát "nửa đêm ngày 3 tháng giêng năm kỉ Dậu, vua cho quân lặng lẽ vây kín Hà Hồi bắt và cướp hết"

+ Lương thực khí giới. Cùng với sự sắc sảo và nhạy bén, Quang Trung đã cho bày binh bố trận hình chữ "nhất"

+ Đánh áp địch. Với trí thông minh biết nhìn xa trông rộng, Nguyễn Huệ đã làm quân Thanh rối loạn "tự làm hại mình"

+ Và quân ta thừa thắng xông lên, quân Thanh khó lòng trốn thoát "bỏ chạy toán loạn", giày xéo lên nhau mà chết"

+ Nhờ uy dũng tài năng và quyết đoán, vua Quang Trung đã dẹp tan giặc thang đem lại hoà bình yên ổn cho muôn dân và đất nước!

Viết đoạn văn ngắn miêu tả lại chiến công thần tốc đại phá quân thanh - Số 3

Mở sáng ngày mùng 5 Tết, quân ta đánh đồn Ngọc Hồi - Thanh Trì - Hà Nội. Đây là đồn quan trọng nhất của địch với hàng vạn quân tinh nhuệ đóng giữ. Đồn lũy được xây đắp kiên cố, xung quanh đều cắm chông sắt và chôn địa lôi dày đặc. Vua Quang Trung thấy thế, truyền lấy sáu chục tấm ván, cứ ghép liền ba tấm làm thành một bức, bên ngoài lấy rơm dấp nước phủ kín, tất cả là hai mươi bức. Đoạn kén hạng lính khoẻ mạnh, cứ mười người khênh một bức, lưng giắt đao ngắn, hai mươi người khác đều cầm binh khí theo sau, dàn thành trận chữ "nhất". Quân Thanh nổ súng bắn ra, chẳng trúng người nào cả. Nhân có gió bắc, quân Thanh liền dùng ống phun khói lửa, toả khói mù trời, cách gang tấc không thấy gì hồng làm quân Nam rối loạn. Không ngờ trong chốc lát sau đó, trời chuyển gió, kẻ địch thành ra tự đốt mình. Vua Quang Trung liền gấp rút sai đội khiêng ván vừa che vừa xông thẳng lên trước. Khi gươm giáo hai bên đã chạm nhau thì quãng ván xuống đất, ai nấy cầm dao ngắn chém bừa, những người cầm binh khí theo sau cũng nhất tề xông tới mà đánh. Quân Thanh không chống đỡ nổi, bỏ chạy tán loạn, giày xéo lên nhau mà chết, thân ngổn ngang đầy đồng, máu chảy thành suối. Trước đó nhà vua Tây Sơn đã sai một toán quân theo bờ đê Yên Duyên kéo lên, mở cờ dóng trống để làm nghi binh ở phía đông. Đến lúc đó, quân Thanh lại càng sợ tìm lối tắt để trốn. Chợt lại thấy voi từ Đại Áng tới, quân Thanh đều hết hồn hết vía, vội trốn xuống Đầm Mực, làng Quỳnh Đô. Quân Tây Sơn lừa voi cho giày đạp chết hàng vạn người.

Viết đoạn văn ngắn miêu tả lại chiến công thần tốc đại phá quân thanh - Số 4

Ngày 30 tháng tháng chạp, vua Quang Trung hạ lệnh tiến quân. Binh lính đều nghiêm chỉnh đội ngũ mà đi. Khi đến núi Tam Điệp, Sở và Lân ra đón xin chịu tội. Vua Quang Trung phân xử xong thì cho mở tiệc khao quân, hẹn đến ngày mùng 7 sẽ vào thành Thăng Long mở tiệc ăn mừng chiến thắng.

Vua Quang Trung cho chia quân thành 5 đạo, đúng ngày gióng trống khua chiêng lên đường ra Bắc. Khi quân ra đến sông Gián, nghĩa binh trần thủ ở đó tan vỡ chạy trước. Khi đến sông Thanh Quyết, quân Thanh do thám đi từ xa thấy bóng cũng chạy nốt, vua cho người đuổi theo đến Phú Xuyên thì bắt sống được hết không để tên nào chạy thoát

nên quân Thanh ở Hà Hồi và Ngọc Hồi vẫn không hay biết gì. Nửa đêm ngày mùng 3 tháng Giêng năm Kỷ Dậu (1789), vua Quang Trung tiến đánh đồn Hà Hồi. Ông cho quân vây kín bốn xung quanh rồi bắc loa truyền gọi. Tiếng quân lính luân phiên dạ ran vang vọng khắp không gian khiến quân số của ta như có thêm hàng vạn người. Khí thế quân Tây Sơn mạnh hơn bội phần khiến cho địch rụng rời sợ hãi, liền xin ra hàng, vũ khí bị quân ta lấy hết. Vua Quang Trung chiếm được thành Hà Hồi mà không cần phải khởi dụng binh đao. Tiến vào trận Ngọc Hồi, vua Quang Trung sai người lấy sáu chục tấm ván, ghép liền ba tấm làm một bức, bên ngoài lấy rơm dấp nước phủ kín, tất cả được hai mươi bức rồi chọn những người lính khỏe mạnh nhất, cứ mười người khênh một bức, lưng giắt dao ngắn, hai mươi người khác cầm binh khí theo sát phía sau, dàn trận thành chữ nhất. Vua cưỡi voi đốc thúc sát phía sau, đến mùng 5 tháng giêng thì đến sát thành Ngọc Hồi. Quân ta khí thế ngút trời, ai nấy đều quyết tâm cao độ tiến vào trận chiến sống mái với kẻ thù. Cuộc chiến ngay từ mở đầu đã vô cùng căng thẳng. Quân Thanh từ trong thành Thăng Long cho nổ súng bắn ra, nhằm vào đội quân nhưng không trúng người nào. Nhân có gió bắc, quân Thanh đã dùng ống phun khói lửa ra, khói tỏa mù trời, cách trong gang tấc không nhìn thấy gì hòng làm quân ta rối loạn, mất tinh thần. Nhưng đúng lúc ấy, trời lại nổi gió nam, thổi ra quân Thanh lại lãnh đủ, tự làm hại mình. Quân Tây Sơn dưới sự lãnh đạo của vua Quang Trung, gấp rút tiến quân, vừa che chắn, vừa xông thẳng lên phía trước. Khi hai bên đã chạm nhau thì quăng ván xuống đất, cầm dao ngắn xông lên chém bừa, những binh lính theo sát phía sau cũng nhất tề xông tới mà đánh. Tiếng gươm giáo va nhau, tiếng người vang dội, tiếng hò hét vang trời. Vua Quang Trung sừng sững ngồi trên voi chỉ huy trận đánh, tiếng vua vang rền như tiếng sấm khiến cho quân ta càng thêm vững vàng, xông tới mà đánh. Quân Thanh không chống đỡ nổi, bỏ chạy tán loạn, giày xéo lên nhau mà chết.

Tên thái thú lúc bấy giờ là Sầm Nghi Đống tự thất cô mà chết. Quân Tây Sơn được thế chém giết lung tung, thân nằm đầy đống, máu chảy thành suối, quân Thanh đại bại. Giữa trưa hôm ấy, vua Quang Trung tiến binh đến Thăng Long rồi kéo quân vào thành. Tôn Sĩ Nghị sợ mất mật, ngựa không kịp đóng yên, người không kịp mặc áo giáp, dẫn bọn lính kị mã của mình chuồn trước qua cầu phao, rồi nhằm hướng bắc mà chạy. Vua tôi Lê Chiêu Thống cũng hốt hoảng chạy trốn.